

אמא פאס ז"ל
במלאות שלושים למוחה

הלכה לעולמה אחת משרידי חורי החברים. שנים רבות היתה אהנו באשדות יעקב, וחמש-עשרה שנה עברנו אתה יחד במחסן-הילדים, והעבודה במחסן חמיד מרובה. אמא פאס לא רק מילאה את עבודתה בנאמנות, באחריות ובשקידה רבה, היא היתה מעורה ומעורבת בענייני המחסן כאחת מאהנו, החברות במשק. מעולם לא התאוננה על עייפות או על קשיים בעבודה, שכן שום דבר לא היה לה קשה לעשות. הכל היתה עושה ברצון ובנפש חפצה.

לפי החקן היתה צריכה לעבוד ארבע שעות ביום, במסגרת של יום עבודה במחסן, אבל אמא פאס לא סתם עבדה, היא דאגה לצרכי המחסן ולהצלחת פעולתו; על כן היתה קמה בבוקר השכם, כדי שעבודתה תהיה יעילה ביותר. ואמנם היתה עובדתה לברכה, שכן עבדה בלב שלם ובמסירות רבה, והיתה מוצאת סיפוק בעבודתה, שכן הרגישה וראתה, שעזרתה יעילה ומפיקה רצון החברות. חסרונה בעבודה המחסן מורגש עתה מאד.

דיברנו עם אמא פאס עברית, שכן הלשון היתה שגורה במיה, אבל ידיעותיה בשפה הספיקו לה רק לדיבור ולא לקריאה. לכן היתה קוראת עתון בלשון הגרמנית היוצא בארץ, וכך היתה עוקבת בעירנות אחרי המחרטט במדינתנו ובעולם. היא היתה ערה מאד ומתעניינת בחיי החברה והמשק באשדות יעקב. בשיחות של החברות העובדות במחסן היתה משתתפת חמיד, שכן ידעה את הדברים ומבינה דעה שקולה בנושאי השיחות. אנו, עובדות המחסן, חיבבנו מאד וראינו בה חברה ממש. חכמות אף היינו שוכחות את ההבדל בגיל שבינינו. היתה נוחתה דעתה גם על עניינים כלליים ומביעה דעה בעניינים פוליטיים, וחמיד היה מה לשמוע מפיה.

היתה אשה מסודרת, מקפידה על סדר ונקיון, וכל עבודה, ותהא הקטנה ביותר, היתה עושה באחריות, בנאמנות וברצון.

אנו מחאבלות עליה מאד. אמא פאס חסרה לנו לא רק בעבודה אלא גם בחברה. נזכור אותה, את האשה היקרה, לאורך ימים.